

главата ми се цѣпи отъ болка.

— Че защо не идешъ при лѣкарь?

— Рекохъ че ще мине отъ само себе св, ама както отива, май ще ида до града . . . Сега станахъ да се поразтѣпча, че ако и нощесъ е сжщото — утре отивамъ.

Павелъ приказваше съ Мъглата, а сърцето му се кжсаше, като знаеше кой е причината.

Досраме го да гледа човѣка въ очи и обори глава.

Въ този мигъ на Павла му идеше да плюе и на богатство и на всичко и да разправи всичко на Петко Мъглата.

„Да гледашъ човѣка въ очи; да му приказвашъ сладки приказки; а въ сжщность гроба му да копаемъ. . . Да ли нѣма и менъ тѣй да ми се отплатятъ? — му доде на Павле